

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 441/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť E. V., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. P. J., B., vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1 T 6/05 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 To 6/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. V. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2010 doručená sťažnosť E. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 T 6/05

a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 3 To 6/09. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 20. septembra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 T 6/05 z 27. februára 2009 uznaný za vinného z trestného činu vraždy v spolupáchateľstve podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. a) a c), resp. podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, ako aj trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Sťažovateľ v podanom odvolaní namietal, že v jeho trestnej veci rozhodovali sudcovia, ktorí sú z konania vylúčení, a to vzhľadom na prebiehajúci súdny spor o ochranu osobnosti medzi nimi a sťažovateľom. Táto skutočnosť bola sťažovateľom v priebehu konania opätovne namietaná a podľa jeho názoru odôvodňuje pochybnosť o nezaujatosti senátu krajského súdu. Okrem toho sťažovateľ namietal, že hoci bol rozsudkom krajského súdu uznaný za vinného aj zo spáchania dvoch vražd, v skutočnosti za tieto činy nebol nikdy obvinený, pretože v uznesení vyšetrovateľa zo 6. decembra 2003 o vznesení obvinenia sa mu uvedené skutky za vinu nekládli. Účasť sťažovateľa na týchto vraždách uviedol prokurátor po prvýkrát až v obžalobe. Takýmto spôsobom bolo de facto vylúčené, aby sa sťažovateľ mohol do podania obžaloby týkajúcej sa trestných činov vraždy obhajovať.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 6/2009 z 23. júna 2010 bol rozsudok krajského súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Hoci najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil, nepovažoval odvolanie sťažovateľa týkajúce sa uvedených námietok za dôvodné. Za podstatné považuje sťažovateľ aj ďalšie konštatovanie najvyššieho súdu, podľa ktorého hoci považoval záznam z použitia agenta za neprípustný dôkaz, i napriek tomu vyslovil, že ďalšie vykonané dôkazy veľmi výrazne preukazujú tvrdenia obžaloby.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených krajským súdom pod sp. zn.

1 T 6/05 a najvyšším súdom pod sp. zn. 3 To 6/09 s tým, aby ústavný súd zakázal pokračovanie v porušovaní práva podľa označených ustanovení.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 6/09 z 23. júna 2010 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 T 6/05 z 27. februára 2009 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Ako to vyplýva z dátumovej pečiatky krajského súdu, uznesenie bolo spolu aj so spisom vrátené krajskému súdu 23. júla 2010.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal najvyšší súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba dodať, že sťažovateľ využil právo podať odvolanie.

Ako to vyplýva z nesporných skutočností uvádzaných aj sťažovateľom, najvyšší súd v odvolacom konaní rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. To znamená, že sťažovateľ má opätovne možnosť uplatňovať všetky v sťažnosti uvedené námietky pred všeobecným súdom, teda tak pred krajským súdom, ako aj v prípadnom ďalšom odvolacom konaní pred najvyšším súdom. I naďalej teda môže trvať tak na námietke zaujatosti, ako aj na tom, že obžaloba bola podaná aj za také skutky, za ktoré nebolo vznesené obvinenie. Okrem toho môže i naďalej argumentovať, že zákonným spôsobom získané a vykonané dôkazy jeho viny nepreukazujú. Pokiaľ by uvedené námietky sťažovateľa ani v ďalšom konaní neboli krajským súdom, resp. najvyšším súdom akceptované, bude môcť sťažovateľ podať prípadne ešte aj dovolanie. Námietka, že v jeho veci rozhodujú na krajskom súde zaujatí sudcovia, by mohla zakladať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania). Námietka, podľa ktorej bola podaná obžaloba pre skutky, pre ktoré nebolo vznesené obvinenie, by mohla zakladať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu).

Vzhľadom na to, že sťažovateľ má možnosť domáhať sa ochrany označených práv pred všeobecným súdom, aj pre túto časť sťažnosti to znamená vylúčenie právomoci ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010